

Nemám čas
Ivan Lesay
Poézia mesta

Fotografia z Banskej Štiavnice, ulica Mierová, 11.8.2020

Nikam nejdeš!

Kam by som šiel? Ešte niečo chytím, nakazím Malvítku. Má slabučkú imunitu. Ani ma to nikam neľahalo. Vírusové prázdniny sa mi páčili, mať vás doma, všetkých pokope. Dlho to tak neostalo.

Učíme sa žiť len dvaja, bez mamy a sestry.

Neučíte sa?

Stále tá istá otázka. Možno si nezachytil, školy sú zatvorené. Učíme sa dištančne. Teda neučíme. Veď aj ty si prestal chodiť do roboty, nosíš tepláky, rastie ti brada. Pracuješ z domu cez telefón, na diaľku.

Pracuješ?

Neprovoďuj!

Nechcel som, len sa pýtam. Nevieť si tvoju prácu predstaviť. Venuješ sa jej s nasadením, musí byť dôležitá. V tvári máš sústredený výraz, vyzeráš pokojný. To by som ja nedokázal. S chorou dcérou v nemocnici.

Rozum by som potratil.

Čomu zase nerozumieš?

Najprv odišla Malvínka, potom aj mama. Býva u starkej, na druhom konci mesta. Nemocnica je odtiaľ bližšie. To má svoju logiku. A kvôli mne domov chodiť nemusí, som už veľký. Vydržím s tebou.

Nech aj sám.

Nechceš? Nechaj tak!

To by mohli aj na konzervu napísať, do návodu na podávanie. Lyžicou škriabeš mäso z plechovky, kúsky padajú na cestovinu v hlbokom tanieri. Chutí mi, nie som priberčivý, len je toho veľa. Nevládzem, preto nedojem.

Ústa mám inak zamestnané.

Nehanbíš sa? Taký veľký...

Obhrýzam si nechty a čudujem sa, ako to môžeš vidieť. Keď sa tvoj pohľad stále topí v svetle z obrazovky. Máš dobré periférne videnie a ja som centrom tvojej periférie. Možno by som mal byť hrdý. Usmejem sa, hneď som veselší. Aké ľahké, zlepšiť náladu.

Nahlas sa chichocem.

Neruš ma!

Doma sme ticho, v nemocnici sme ticho, aj teraz na zastávke sme ticho. V tichu je každý zvuk silný. Počúť, ako vädnú kvety, ako večer strieda deň. Autobus hučal. Aj tak si ho nepostrehol, ušiel nám. Rečou tela sa pohoršuješ, načo je mame naše auto, iba krútiš hlavou.

Pritom nič nehovoríš.

Nepočuješ?

Kričíš na mňa, počujem dobre. Malvínku majú operovať. Doktor si ma volá, šepká: *Má vzácnu krv, nedaruješ jej trošku svojej? Otázka života a smrti*, žmurká. Srdce mám až v hrdle, utekám. Okolo doktora som sa prešmykol, cez teba som neprešiel.

Sebaobrana na nič .

Nebud' sebec.

Sklopím zrak, odchádzam na odber. Červené vrečko sa plní pomaly. Keď sa mi zatočí hlava, vystriem sa a cez stiahnuté hrdlo poviem *dovidenia*. Mamu to zarazí, ale po chvíľke sa usmeje a opatrne povie *ahoj*. Nechápe. Ty na mňa ani nepozrieš, tvár ti hltá modré svetlo.

Doktora som najprv pochopil doslova. Otázka života a smrti... to znamená – život pre Malvínu a smrť pre mňa.

Radšej to nepriznám, viem, čo by si mi povedal.

Netáraj hlúposti.

Sedím vo svojej izbe. Mama aj sestrička sú naspäť, všetko dobre dopadlo, už je všetko v poriadku. Sedím a počúvam, ako sa nerozprávate. Si rovnaký, ako týžde predtým. Oči na obrazovke, pracuješ, zas.

Ty prosto na mňa... .

Ivan Lesay je politológ a ekonóm. Študoval a učil v Trnave, Budapešti, Bratislave a vo Viedni. Pracuje v oblasti európskych financií, je autorom viacerých odborných publikácií. Literárne debutoval rozprávkovou knihou pre deti A-KO-ŽE, v časopise Fraktál mu vyšla poviedka Pod psa, píše texty pre hardcore-metalovú skupinu Fishartcollection. V roku 2020 mu vo vydavateľstve IKAR vyšiel román Topografia bolesti.